Слободан Стојадиновић

ПЛИВАМО

Нагнут над реком гледао сам
с моста како пливаш
и мислио сам док си ткала
водени ћилим телом и сенком
да ја то уствари не гледам
ни тебе ни реку
већ како време тоне у земљу

Пливај што даље викнуо сам
и пао у реку

Пливамо пливамо
на обалама је патња све мања

*

ИЗЛАЗАК СЕНКЕ

Омча је ојачала
и музика нас више
не чека на коленима

(шта је у нама
од сна остало)

Плашљиви мртваци
труните мирно
мува је залутала

ЈУТРО

Рано си запевало
и на језику
Засдило вешала

Твоји су дневници сумњиви
у њима све је на свом месту
у прави час ућутало

. . .

Ко тражи моје време
на тргу пораженних
у врту лобање
у очима будућих зима
(када се сретнемо
неко ће од нас
сна да се одрекне)

Чим залутам
низ једре полутаме
свет ће слику о мени
морати да допуни
(Не може никада гроб
толико да нарасте
да се од њега образ
на суницу не види)

*

ИЗНАД ПУТА

Изаћи ћу из огња средићу списе
како си предвиђала пре загрљаја
а на месту где ватрена лапавица
плавила је уста ископаћу бунар

На твој миг суницу опада лишће
и јаснији су од сна земљотреси
али још ни једна страна сила
не опажа покрете твојих усана

Распукнуће се света клупа
на чамовину прљаву воду и смолу
чим сиђеш надута с кофама
по ожиљке у подрум испод колена

На каквом сам се камену одмарао
у сутон пред трулом сликом
не питаш ти не пита нико
слушам грмљавину умирујем речи

ПОНОЋ

Неко је викнуо: не осврћи се на то
што су ти редови горки
и што поезију под гологлавим небом
скоро нико не чита
Ето тај је и додао у врућици:
певај певај стрвино
и над папиром сагнуо сам главу
и опет потонуо у живот
Мало касније у истом веку
док су још спавале бомбе над Африком
скидао сам килограме
цепајући брда хартије
заборављајући да сам се срео
са својим путем у сну
Сутрадан црнела се ова песма
пред уредником Ловачких новина
Ћутао сам и гледао
како се његови снови шире
и како труну гледао сам
по одстрањеној утроби песме
Ово ћу штампати рекао је
кад је од моје јучерашње песме
остала пред њим само сенка
Свему дође почетак
али твоја ми је песма додијала
рече ми келнер на пристаништу

Била је поноћ више нисам могао
да побегнем од поноћи

******

ПИСМО КАИНУ

Како би добро дошле у овај мук
речи: сан даљина или крик
како би оне овај папир затамниле
али обећао сам себи
после растанка са уобразиљама
да ћу најмање две-три године
избегавати горепоменуте речи

Данас се будим у новој зими
и самном нису могућности
које сам имао на почетку
Одавно нисам ни млад писац
не умем више да се дивим
неразумевању околине

Топи се лед из главе
али копне и разлози
да ову песму зачнем из бунила
Кога ће уши притиснути
да у ове спржене редове
уђе као у осиње гнездо
а да из њих изађе као из цркве

Разумели смо се како видиш
ако је истина наша мајка
сударићемо се главама
на њеним грудима поново

******

Радослав Раденновић

ЛИСТОПАДНО ЛЕТО

1.

На великој пољани човек
трудно брашно сеје;
гору натпевао
на зрно у млаку плодност уткива.
Плаветнило предваја
иде борави сан изнад затрављеног гнезда —
најтање брвно до мога лудила.

Пролазе пси с лишћем у очима,
птице стасале за ватру
прах боја на измаку лета...

2.

Оживи звоно испод грла јеле;
У миси муже девојка натапа копље —
огледала јој шуме завадиле.

На зеленим атарима
косачи померају време:
резбаре траве у знамен ћутања.

У вину биља,
у дозиву,
разиђу се гласи ко таласи...

Од тешког сунца,
од маховине са храстова,
сазрело лето на пласт заудара.

3.

Жене у кошуљама —
све једна другу кроз беспућа следе:
лиснате круне на главама носе,
а босе, а босе...

Окренуте ветру,
на каменом столу,
кроз празнину песму протерују.

Волујске главе ивицом видика,
до измаглице где магарац њаче —
падају са светом слепим од самоће.

4.

Најзад негде јагоде рујне
сласт и зрење;
размичу се дани у младо семе,
мирис у ваздуху цвета
из далеког двора —
у песму без говора...

5.

Круни се присоје планинских висина
поглед у празно
и мисао да ће неко доћи.

Улазим у дол засењен ћутњом;
велика птица на белом лицу неба,
дрво нагнуто над реком —
застало у недоумици.

Из шупљег стабла мрак се распрскава,
лето — воде мог умора —
ко жиле кроз мртви камен струји.

Стојим на свом заласку,
а никог нема,
а никог нема!

Ко ли ће ноћити у мом малом врту,
у отвореном цвету —
на откосима мојих горких трава?!

6.

На камену камен кишан;
ни време да га спере,
ни око да расте у звездану причу.

Рукујемо се каменолики,
а нико на себе не сличи,
а нико на себе не сличи.

На врху се сажело небо —
не видимо себе од тишине.

Тичемо се
још који пут да би сунце
у чело велико,
да би земљу у пупак родни
на улазу у свет биља...

Од зрелих грана до обиља,
свог се спреда у склад заборава.

7.

Гори мисао да сам дозван
на извор ко уз прву жену,
а њега нема:
земља и трава, и много стопа
и много стопа...

Ej, чије воде тражим,
чији тамни немир?!

На Ропаљу, јула 1977.